

///

LYCOPHRONIS
ALEXANDRA

SVETHICE REDDITA, NOTISQUE ILLUSTRATA.

CUJUS PARTEM PRIMAM

VENIA AMPL. FACULT. PHIL. UPSAL.

MAG. VILHELMO FR. PALMBLAD

LITTERARUM GRÆCARUM PROF. REG. ET ORD. REG. SOCIET.

HIST. SCANDINAV. STOCKHOLM. MEMBR. CORRESP.

PRO GRADU PHILOSOPHICO

P. P.

A U C T O R

HENRICUS AMINSON.

SUDERMANNO-NERICIUS

IN AUDIT. GUST. DIE XI JUNII MDCCXLII.

H. A. M. S.

H O L M I A E ,

T Y P I S L. J. H J E R T A ,

M D C C C X L I I .

26

LYCEPHRÖZIS
ALLEXANDRA

SELEHIC RIBBY, ROTBERG UTSVART,

POSSESSIONATEN OCH RÅDMANNEN

HERR PEHR GUSTAF SCHOTTE
GÅD. VILHELM O. FR. PALMBERG,

OCH
LITTORIN & SÖNNE, STOCMÖLLA, 1800.

HERR MAGISTER JONAS REUTER
PRO GRADU PHYSICO

HERCULUS AMINSON.

HÖGAKTNINGSFULLT TILLEGNADT

AF J. H. REUTER, DIE XI JULII MDCCCLXII.

E. A. E.

AF

J. H. REUTER,

ALSTEDT, 1800.

FÖRFATTAREN.

DE LYCOPHRONE.

Lycophron, Chalcide Eubœæ natus, temporibus Ptolemæi Philadelphi summa eruditionis gloria floruit, tan-
taque fuit auctoritate, ut in numero præstantissimorum
sui temporis tragicorum habitus sit. Plurima opera Ly-
cophronis nomine exierunt, quorum vero sola Cassandra
superest; viginti enim illæ tragœdiæ, quæ a Svida enu-
merantur, omnesque satyræ perierunt. Libri de comoedia,
qui Lycophroni tribuuntur, incerti sunt auctoris.

DE ALEXANDRA VEL CASSANDRA.

Cassandra Priami ex Hecuba filia fuit. Quæ cum
amorem Apollinis, mercedem artis vaticinandi acceptæ de-
bitam, aspernaretur, Deus ille iratus effecit, ut nemo o-
raculorum Cassandræ fidem faceret. Primum itaque Pri-
mus filiam habuit insanam; tum vaticiniorum, omnibus
morte exitioque minitantium, tædio captus, in turri con-
clusit, custodemque ei imposuit. Jām vero quum Cas-
sandra Paridem fratrem, e portu solventem, videret, nu-
mine capta, vaticinium edidit, quod ad res illas obscuras
accommodare finxit Lycophron.

Vaticinium vero ipsum, quod Priamo a custode re-
nuntiatur, primum Trojanæ civitati exitium portendit, tum
ad labores et infortunia Græcorum se convertit, denique
caussas exponit, cur Europa et Asia jam ab antiquissi-
mis temporibus usque ad regnum Alexandri Magni inter
se bellaverint.

ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ.

Λεξω τὰ πάντα νητρεκῶς, ἂ μ' ἰστορεῖς,
 Ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης. ἦν δὲ μηκυνθῆ λόγος,
 Σύγγνωθι, δέσποτ· οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη
 Ἐλυσε χρησμῶν, ὡς πρὸν, αἰόλον στόμα·
 3. Ἄλλ ἀσπετον χέασα παρμιγῇ βοήν,

1. ἂ μ' ἰστορεῖς, quae a me
 quaeris, de quibus me interrogas. μ' pro μέ. Tzetzs ex-
 platio, ἂ μὴ ἰστορεῖς, quae
 ignoras ideoque percontaris,
 inepta est; μὴ enim hoc loco
 non bene eliditur, sed potius
 absorbet sequentem vocalem,
 e. g. Soph. Ajax. v. 586: μὴ
 ξέταξε; Aristoph. Vesp. 70. μὴ
 -ξέη. Canterus quidem ita
 explicat, ἂ μὲ ἰστορεῖς, de qui-
 bus me interrogas, sed legit
 μέ pro μοι, δι' ἀντίπτωσιν
 (enallage casuum. Oleum vero
 et operam perdit; nam ἰστορέω

et ἔωτάω regunt accusativum.
 Alii legunt ἀλλ ἰστόρει ἀρχῆς
 ἀπ' ἄκρης. Invenimus versus
 quosdam in Aeschyli Prometheus,
 qui sine dubio ante oculos
 mentemque Lycophronis versati
 sunt:

Λεξω τορῶς σοι πᾶν, ὅ, τι χρή-
 ζεις μαθεῖν,
 Οὐκ ἐπλέων αἰνῆγειται', ἀλλ
 ἀπλῷ λόγῳ,
 ὥσπερ θύλαιον πρὸς φύλον
 οἰγειν στόμα.

3. 4. οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη
 Ἐλυσε χρησμῶν, ὡς πρὸν, αἰό-

ALEXANDRA ELLER KASSANDRA. 31

AF LYKOFRON FRÅN KALKIS.

BUDBÄRARN TILL PRIAMOS.

Jag skall från början sannt besvara, hvad du sport;
Men om mitt tal, o drott och herre, blisver långt,
Så tillgif det. Ej siarorden lugnt, som förr,
Från flickans läppar flyta fram i brokig mängd;
3. Då nu från hennes siarmun oraklen gå,

λον στόμα. Hos versus verbis Aeschyli (in Prometheus) ita explicare placet: οὐ γὰρ ἡσύχως, ὡς πρόσθεν, ἀναγγέλλει ἡ zόη τοὺς αἰολοστόμους χοησμούς, non enim placide, ut antea, obscura illa oracula eloquitur, vel os resolvit (Virg.) ad obscura oracula; os carminum multiplex. (Scal.) Scholastes Aeschyli explicat αἰολόστομος per ποίκιλος, αἰνιγματώδης, ἀσαφής. Si ad derivationem propriamque significationem verbi αἰόλος respiciamus, in magnam inter Phi-

lologos discrepantiam incidimus. Hesych. verbum illud ab αἰολέω = κινέω derivat; αἰολέω vero (= αἰόλος εἰμι) melius ab αἰόλος derivatur. Alii a viro quodam versuto *Αἰόλος* verbum nostrum deducunt, unde verbi propria vis esset versutus; haec vero derivatio non bene ad notionem illam celeritatis ducit, quæ in verbo illo inest. Buttmann (Porphyrius, Svidas) habet notionem celeritatis primaria significatione, et derivat αἰόλον ab ἄω, ἄημι, unde proprie significaret αἰόλος

Λαφυνηφάγων φοιβαῖεν ἐκ λαιμῶν ὅπα,
Σφυγγός κελαινῆς γῆραν ἐκμιμονμένη.
Τῶν, ἀσσα θυμῷ καὶ διὰ μνήμης ἔχω,
Κλύοις ἀν ὃ ναξ, κάναπεμπάζων φρενὶ

10. Πυκνῆ, διοίχνει δισφάτους αἰνιγμάτων
Οἴμας τυλισσων, ἥπερ εἰμαθῆς τριβος

flantem, vento agitatum, volubilem, celerem, sensuque transluto corruscantem, nitentem. Per me sit *αἰόλος* verbum primitivum notiones celeritatis et splendoris comprehendens, ut latinum illud *micans* (*micat equus auribus; micat æther ignibus*), unde facile deducuntur significations, varius, (propter celeritatem splendoremque) ineerthus, obscurus, versatus, multiplex. Alli legunt *αἰόλων*.

6. *Λαφυνηφάγος* = *μαντικός*, fatidicus; Scaliger vertit, superstitiosasauce bacchari sonum. *Λαφυνηφάγος* propriè significat lauri comedorem; vates enim veteres non solum lauro caput coronabant, sed etiam laurum edebant, ut numen haurirent. — Sic Scholiastes Lycophronis: *ληροῦσι δὲ, ὅτι οἱ μάντεις σάφνας ἐσθίοντες, ἐμάντενοντο, ἵνα καὶ τῇ ὁποπῇ καὶ διφόνει γενόμενος ὁ Θεὸς ἀντιδίδωσι αὐτοῖς θεοπροπίας.*

Λαφυνηφάγον ὄδόντι πρότετο στόμα (cit. Gramm. ex. Soph. Cassandra.) — Sic usque sacras innoxia lauros vescar. (Tibullus)

φοιβαῖεν pro *ἔφοιβαῖεν* = *ἐμάντεντο* (ἀπὸ τοῦ Φοῖβον Άπόλλωνος), Apollinis afflatu oracula fundebat; vaticinabatur. *φοιβάζειν* (*φοῖβος, η, ον* = *καθαρός, λευκός, purus, lucidus, φοῖβον* ὕδωρ aqua pura Lyc. v. 1009) proprie significat purum facere, lavare, = *πλύνειν, καθαίρειν*, (Lyc. v. 731, 875, 1166), clarum facere = *ἀναφένειν*, vaticinari, ab Apolline instigatus, afflatus esse. *φοιβάζειν* ἐπη, μύθους, ὅπα.

7. *κελαινός* = *σκοτεινός*, ἡ διὰ φόνος, ἡ διὰ αἰνιγμάτων. Schol. Lycoph. Ater, niger, horrendus (*κελαιναῖς ξεινήνες*); *obscurus*, ad quod verbum latinum planè respondet verbum *κελαινός*. Hæc significatio hoc loco aptior est. Eundem sensum

De flöda ut i blandade och höga rop,
Som likna Sfinxens mörka, dunkla talesätt.

Hör nu, o konung, hvad jag vet och mins deraf;
Ditt ljsa huvud må begrunda, tränga in

10. På dessa gåtors mörka stråt och reda ut,
Hvar du må finna någon lätt och välkänd stig,

exprimit μέλας apud Aeschylum
Ixektithe 83).

Mέλαιναι ξυντυχίαι
Μερόπεσσι λαοῖς.

Prudens futuri temporis exitum
Caliginosa nocte premit Deus.

Horatius.

τὸ εἰλαινόν = τὸ ἐν σκότῳ Lyc.
v. 12.

9. 10. Audi, quæso, rex, et
reputans sagaci mente percurre
et revolve cantus obscurorum
ænigmatum.

κλύνοις ἀν = θέλε κλύνειν,
Audi, si vis; audi, quæso. (Sic
Vigerus. Idiot. Græc. Dict.).
κλύνοις ἀν ὡ ναξ, ἀντὶ τοῦ
κλύνθι ὡ ναξ. ἀττικῶς. Schol.
Lycoph.

ἀναπειπάζω, πεμπάζω, deri-
vatur a *πέμπει*, aol. pro *πέντε*,
et proprio significat *τὸ κατὰ*
πέντε μετρεῖν = ἀναλογίζε-
σθαι. Scholiastes Lycophronis.
Quinque digitis enumerare, re-

putare, scrutari, calculare. φρά-
ζειν καὶ ἀναπειπάζειν Lyc.
1470, dicere et recensere, enar-
rare. Alii verbum a *πέμπω*
vel *πέπτω* derivant, et vertunt,
ruminari, etiam atque etiam
expendere = ἀναμασάμαι,
ἀναμάσσεσθαι τὸ πρᾶγμα, lat.
rem ruminari.

10. *διοιχνει*, alii legunt *δι-*
ιχνει, pervestiga; percurre scru-
tans Camenas. Scal. *διοιχνέω*
= διεκνέω, raro διεκνέω per-
meo, percurro, perscrutor, per-
vestigo.

11. *Οἷμας τυλίσσων = ὅ-*
δονς, ὁρμὴν τῶν λόγων, φθαρ-
άντερενῶν. Όδὸν λόγων, ὁδὸν
λογίων, ἦν σοι Ἀπόλλων ἵστεν
apud Aristophanem, et his se-
milia apud plurimos auctores
invenies; *οἶμη* enim proprie-
viam significat, tum viam e
modum narrationis, poëmatis,
denique narrationem ipsam, po-
ëma.

Ορθὴ κελευθῷ τὰν σκότῳ ποδηγετεῖ.

Ἐγὼ δ' ἄκραν βαλβίδα μηρύνθου σχάσας,

"Ανειμει λοξῶν ἐς διεξόδους ἐπῶν,

15. Πρώτην ἀράξας νύσσαν, ὡς πτηνὸς δρομεύς.

Ἡώς μὲν αἰπὺν ἄρτι Φηγίου πάγον

Κραιπνοῖς ὑπερποτᾶτο Πηγάδον πτεροῖς,

τυλίσσω = ἀναπτύσσω, volvo
revolvo, explico.

11. ἥπερ εὐμαθῆς τρίβος =
ἥπερ πασίγνωτος ὅδὸς φανε-
ροῖ καὶ σαφανῖτει τὰ δεινὰ
καὶ δυσνόητα, qua expedita se-
mita ineptos errores ad pla-
nam viam dicit. Scal. vel quo
modo in illa, exercitatione parta,
facultate tua, res obscuras ex-
plicare possis.

ποδηγετέω = ποδηγέω Lyc.

963. duco, illustro. τὰν σκότῳ
alii legunt τὰν σκότει. σκότος
est et generis masc. et neutr.

13. 14. 15. Ego vero, ut ve-
lo cursor, funem, qui pro car-
ceribus in initio stadii adhibe-
tur, solvam, ruptoque primo re-
pagulo, obscura illa carmina
percurrere incipiam. Scholias-
tes Lycophronis ita vertit, ἄ-
κραν (πρώτην) βαλβίδα (ἀφε-
τηρίαν, κάγγελον, = cancellos)
σχάσας καὶ ἀνοίξας διὰ τῆς

μηρύνθου, ἣτοι τοῦ σχοινίου,
ἀνέρχομαι εἰς τὰς διεξόδους
καὶ ὅδον τῶν τῆς Κασσάν-
δρας λοξῶν λογίων. βαλβίς =
ὑσπληγξ, ἀφετηρία, γραμμή
lat. carceres (et meta Sophoc.
Ant. 131) terminus, a quo, in-
itium, limen. Interpretationes
verbi βαλβίς discrepant; mihi
vero persvasum est, diversos
diversis locis fuisse carceres
illos, ita ut alii funibus, alii
vero lignis traversariis usi sint.
Salmasius dicit, βαλβίδα fuisse
lignum traversarium inter duo
alia extantia positum, quod
signo dato funibus laxabatur,
et in lineam subtus cayatam
decidens, limini januæ com-
planato simile existebat (Sic
Hesychius). Utrimque antem
duo Hermulæ exstabant, qui,
fune demisso, repagulum sol-
vebant. βαλβίς ἡν τὸ ἐν ἀρχῇ
τοῦ δρόμου κείμενον ἔγκαρσι-
ως ξύλον Schol. Aristoph. Zō-

Som leder dig på riktig väg i gåtans natt.
 Men jag vill börja och med hast igenomgå
 Det dunkla talet, löparn lik, som fogelsnabb,
 15. Då linan faller, ilar ut från öppnadt skrank.

Nyss Eos lemnat sin Tithonos i sin bädd
 I Kernes grannskap, der din halfbror hvilade,

*naras vero contendit, ξύλα δένο
 εῖναι τῶν δρομίων, ἀφ' ὃν
 σχοινίον τι διατέταται, δια-
 λεῖται βαλβίς, ἵνα ἐγενέθεν
 ἐκδράμωσιν οἱ ἀγωνιζόμενοι.*

15. σχάσας = ἀνοίξας, ξε-
 κρίνας, χαλάσας, λύσας, ape-
 riens carceres.

14. Ἀνειμι λοξῶν οὐδὲ εξό-
 δους ἐπῶν, quæ verba ita a
 Scholiaste declarantur, ἀνέρχο-
 μαι καὶ ἀπέρχομαι λέγειντά
 τῆς Κασσάνδρας λοξὰ χρησι-
 δοτήματα.

ἀνειμι = ἀνέρχομαι, ἀνα-
 τρέχω, διηγέομαι, πορεύομαι
 (ad res et sermones Soph.) lat.
 percurro.

λοξός obliquus, aversus. λο-
 ςός μύθος, improprius, amba-
 gibus propositus, obscurus, un-
 de λοξίας, nomen Apollinis.

15. ἀράξας πρώτην νύσσαν,
 ἦτοι ἔκβασιν καὶ ἀπαρχὴν καὶ

*προοίμιον ἐπιχροτήσας, πενη-
 σας = ἀπαρχόμενος τρέχειν
 τοῖς λόγοις. Schol. Lyc. Tze-
 tzes dicit, νύσσαν fuisse ἀφε-
 τηρίαν, carceres. νύσσα adhi-
 betur et pro carceribus et pro
 meta.*

16. Φηγίου πάγος, mons ad
 oceanum orientalem. Schol.

17. χραιπνοῦς ὑπεροποτάτο
 Πηγάσου πτεροῦς; explicare pla-
 cetur, Aurora, non segnior, Pe-
 gaso. Schol. Lyc. dicit, verba
 illa περιφραστικῶς adhibita
 pro Πηγάσῳ. Eustathius II.
 11, de Aurora loquens, eam
 ait esse ἐποχὸν ξυνωρίον Ἑπ-
 πων, καὶ θ' Ὁμηρον, Λάμπον
 καὶ Φαέθοντος, τῷ Πηγάσῳ
 κατὰ τοὺς νεωτέρους, Pegasi
 vero alas Auroræ affigunt pro-
 pter rapidissimum cœli verti-
 ginem.

18. Κέρνη, νῆσος ὡκεανῖτις,
 ὅποθεν ὁ ἥλιος δοκεῖ ἀνατελ-

- Τιθωνὸν ἐν κοιτησὶ τῆς Κέρκης πέλας. πος
Λιποῦσα, τὸν σὸν ἀμφιμήτριον κάσιν.
20. Οἱ δὲ οὖσαι γρώνης εὐγάληνα χερμάδος
Ναῦται λιαζον, καπό γῆς ἐσχάζοσαν
Ὑσπληγγας. αἱ δὲ παρθενοκτόνον Θέτιν
Ιουλόπεζοι θεῖνον εὐῶπες σπάθαις
Πελαργοχρῶτες, αἱ Φαλακραῖαι κόραι,
23. Ὑπὲρ Καλυδνῶν λευκὰ φαίνουσαι πτῖλα,

λειν Schol. Lyc. Τιθωνός, Au-
roræ cubiculus, Laomedontis ex
Rheone vel Strymone filius fuit;
Priamus vero ex Leucippe.
Fratres, ex eodem patre, diver-
sis vero matribus, geniti, ἀμ-
φιμήτροι, ἀμφιμήτροις dice-
bantur; erant δύο πάτροι, ἀλλ
οὐκ ὅμομήτροι. Hesych.

20. Ναυταί vero Paridis se-
curos funes rupe cavaata solve-
bant.

οὐ σα, πείσματα, προμνήσια
= ἀπόγεια σχοινία Hesych.
Schol. Lyc. hoc verbum derivat
ab οἴω, κομίζω, (οὐσον pro
οἰσον, Ionice), aut ab οἰσνα,
yimen, vitex; antiquissimis e-
nim temporibus funes ex vi-
minibus contorti sunt.

εὐγάληνος, ab effectu. Se-
curus pro securitatem parante.
γρώνος. (γράω, γράνω; edo,

rodo) cavatus, cavus. γρώνη
(πέτρα) rupes cavata. γρώνη
χερμάδες, ἡ κοιλη καὶ τετρημένη
πέτρα, σεχομένη τὰ σχοινία.
Steph. Η δὴ τῆς πέτρας, δὲ
ἡς σχοινία πρὸς τὴν τῶν νε-
ῶν στάσιν ἡσφαλίζοντο. Ηε-
σych.

21. Καπό γῆς ἐσχάζοσαν
ὑσπληγγας. Schol. ita expli-
cat: ἀπὸ γῆς ἀπέσπασαν ἀγ-
κύρας. ὑσπληξ δὲ κυρίως ἡν
μάστιξ, ἐκ κοιρῶν τριχῶν
συμπεπλεγμένη, εἴτα δὲ πᾶσα
μάστιξ, νῦν δὲ ἀγκύρα. Quod
si conjicere licet, sententia illa
non nisi metaphorā est, e sta-
dio sumta; ὑσπληξ enim (vel
ὑσπληγγας) carceres stadii signi-
ficat. σχάζω ὑσπληγγας igitur
significat repagula (funes, σχοι-
νία ἀπόγεια) solvo, pando, e
portu solvo. Præterea apnd
autores Græcos invenies, σχά-

- Och snabb, som vingad Pegasos, hon flög uppåt,
 Och lyste öfver berget Fagios' höga spets,
20. Då Paris sjömän lossade från klippans hvalf
 De säkra tågen, gjorde klart, att gå från land,
 Och Falakreiska skogens döttrar, sköna skepp
 Af storkens färg, mångsotor lika, sköto ut,
 Och klöfvo raskt med täta årblad Helles graf.
23. Bortom Kalydne skönjdes ännu årorna

*ζειν ἀγκύρας significare, jacere
 ancoram.*

22. παρθενοκτόνον Θέτιν,
 (παρθενικόν πέλαγος Nazianzen-
 nus Theologus) Hellespontos,
 ubi periit Helle.

23. ἰονλόπεζοι (= πολύχω-
 ποι Soph. Trach. 663) propter
 remorum copiam. ιονλος, ζών
 τι πολύπουν, Schol. Apollonii;
 εῖδος δὲ σφηκός, ἢ σκάληνος,
 τοῦ καλούμενου μυριόποδος.
 Schol. Nicandri.

εὐωψ et εὐώπης, (= εὐπρόσ-
 ωπος, Eustathius) qui pulchros
 oculos, pulchrum vultum ha-
 bet, formosus. εὐωψ ναῦς
 pulchra navis. metaph. Contra
 vero Aeschylus (Septem apud
 Thebas) de viro, pulchra prora
 prædicto, καλλιπρώῳ, dicit.
 Itaque non opus est ad Scho-
 liasten et Meursium confugere,

quorum ille: εὐωπες, διὰ τὰς
 δπάς, ὅθεν ἐν τῷ πλεῖν κι-
 νοῦσι κώπεις, foramina, quibus
 inseruntur remi; hic: τὸ δὲ
 ὑπὲρ τὸ προύχον ἀκροστόλιον
 πτυχίς διομάζεται, καὶ δι-
 φαλμός, ὅπου καὶ τοῦνομα
 τῆς νεώς ἐπιγράφουσιν.

14. πελαργοχρῶτες. (πελ-
 αργός ciconia, πελός, niger,
 ἄργος, albus,) ciconiastes
 Scal., partim albæ (vela), par-
 tim nigræ (naves ipsæ, pice ob-
 litæ).

Φαλαροῖαι κόραι, pupulæ
 Phalacriæ Scal. (Sylvae filiæ no-
 biles. Hor.) Naves ex arbori-
 bus Phalacræ fabricatæ. Pha-
 laera, Lectum, Gargarum et
 Pergamum promontoria] fue-
 runt Idæ.

23. Κάλνδναι, insulae juxta
 Tenedum, qua ad Lectum, Idæ

Ἄγλαστα, καὶ φάσσωνας, ὡργυιωμένους
 Ἀπαρτίαις πρηστῆρος αἰθωνος πνοαῖς.
 Ή δὲ ἐνθεον σχάσασα βακχεῖον στόμα,
 Ἀτης ἀπὸ ἄφων βουπλανοπτέστων λόφων,
 50. Τοιῶνδ' ἀπὸ ἀρχῆς ἥρχ' Ἀλεξάνδρα λόγων.

Αἱ, αἱ, τάλαινα θηλαμῶν κεκαυμένη
 Καὶ πρόσθε μὲν πεύκησι οὐλαμηφόροις
 Τριεσπέρον λέοντος, δὲν ποτε γνάθοις
 Τρίτωνος ἥμαλαψε κάρχαρος κύων.

promontorium navigatur. Strabo, lib. 13. Insulæ ejusdem nominis ad Sporadas, quæ dicuntur, pertinent.

πτελον = *πτερόν*, pluma, ala, velum, remus (Hom. Od. 23. 272. ἐρετμὰ πέλονται πτελὰ νησίν). Hoc loco remus, zōpē. τὸ τῆς κώπης τελευταῖον λέγοντι πτερὰ. Jul. Poll. I. 12; Aeschylus vero in Prometheus dicit ὅχηματα ναντίλων λινόπτερα, vela.

26. ὡργυιωμένους (al. ὡργυιωμένους); ὡργυιώ (ὅργεγω) extendo, explico,

27. αἰθων, κανστικός, ὁξύς Schol. Ardens, urens, fervidus, qui fervido impetu fertur. Male Stephanus hoc ipsum αἰθων per vim comburendi habentem vertit. πρηστῆρος βαρύς Lyc. 1018.

28. Solvens ora entheis bacchatibus Scal. ἐνθεος, μαντίζος, θεῖος.

βακχεῖος furore bacchico afflatus, divino instinctu et afflatus ductus, = φοιβάστροις (Lyc. 1468), φοιβόληπτος (Lyc. 1460), μαγτικός, μαινόμενος, fatidicus. Μῶν τὸ βακχεῖον κάρα τῆς θεεπιωδοῦ δεῦρο Κασσάνδρας φέρεις Eur. Hec. 676. Tum de quocumque amore vel furore adhibetur.

29. Ἀτης λόφος βουπλανόκτιστος, ὁ ἐκ πεπλανημένης βοὸς ὑπὸ χρησμῶν ἐκτιζμένος. Fabula fert, Dardanum a consilio, his locis urbem condendi, deterritum oraculi responso, quod conditori calamitatem perniciemque portendebat, et nomen Ἀτης λόφος inde ortum

Som hvita vingar, svängda akterspeglarna,
Och seglen, svällande af förlig, nordlig vind.
Nu Alexandra öppnade sin siarmun
På kullen Ates' högsta spets, som slumpen gjort
50. Till menskors hemvist. Så hon började sitt tal:

Ve dig, mitt arna fosterland, som äfven förr
Blef eldens rof, då Lejonet, tre nätters son,
Här landade med örlogsskepp. Väl Tritons djur,
Den arga hvalen uppslök honom i sitt gap,

esse. Quum vero illus in eo
esset, ut urbem conderet, ora-
culo monitus, ut vaccam se-
queretur vagantem, urbemque,
quo loco illa primum humi
procubuisset, conderet, ad ἄτης
λόφον, qui dicebatur, pervenit.
Inde βουλανόκτιστος. His si-
milia apud Ovidium (Metam.
3. 10) et Senecam (Oedip. 119)
invenies. Stephanus tradit, Tro-
janos urbem suam Aten appellasse; Eustathius vero, Aten
deam, e coelo a Jove ejectam,
ad collem illum delapsam esse,
qui inde nomen, ἄτης λόφον,
nactus est.

32. De causa belli Home-
rus canit:

"Ος (Ἡρακλῆς) ποτε θεῦρ' ἔλθων
· ενεχ' ἵππων Ασομέδοντος

ἢ οὓς σὺν νησὶ, καὶ ἀνδράσι
πανροτέροισι,
Ἴλιον ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε
δ' ἀγνίας.

33. Τριεσπέρον (al. ἔπον-
τίον) λέοντος. Trinoctis vel
Trinoctii leonis. Herculis. (Τρι-
εσπέρος Ἀλκείδης Just. Mart.
Orat. ad gentes.) Τριεσπέρος
vero dicitur, quia Jupiter tres
noctes cum Alcmena concubu-
erat; jusserat enim, solem per
totum illud tempus latere. Se-
neca vero in Agam.

Roscidæ noctis geminavit horas,
Jussit Phoebum tardius celeres
Agitare currus.

Sic Propertius (Lib. 11) Mar-
tianus (Capella 11).

34. Τρίτων, Neptuni filius,
hoc loco Neptunus ipse. Qui

53. Ἔμπνοντος δὲ δαιτρός ἡπάτων φλοιδούμενος
 Τινθῷ λέβητος ἀφλόγοις ἐπ' ἐσχάραις
 Σμήριγγας ἐστάλαξε καθεῖται πέδῳ,
 'Ο Τεκνοραστης, λυμεών ἔμῆς πάτρας.
 'Ο δευτέραν τεκοῦσαν ἄτρωτον βαρεῖ
40. Τύψας ἀγάπτῳ στέρνον, ἐν τ' αὐλῷ μεσῷ
 Πατρός Παλαιστοῦ χερσὶν ὁχμάσας δέμας,

quum infestum cetum in regnum Laomedontis immisisset, rex ille perterritus auxilium Herculis amici imploravit. Supplici non defuit Hercules, sed forti animo in os belluae hiantis prosiluit, ut vulneribus intestinis illam necaret. Postea vero, inimicitis ortis, Hercules regnum Trojanum ipse vastavit.
 ἀμαλάπτειν, ἀμαλδύνειν (Eustathius hoc verbum ab ἀμαλός, mollis, infirmus, 'derivat) mollem facere; infirmare; perdere; celare = ἀφανίζειν. Eustath. ζρύπτειν. Schol. Lyc., hoc loco vorare.

ζύων Τρίτωνος, cetus. Aeschylus (Prom. 1020) appellat aquilam Λιὸς κύνα; Horatius ministrum Jovis. Furiæ dicuntur ἄφυντοι Λιὸς κύνες. Itaque κύων significat custodem, nuntium, ministrum; κύων = ἀναισθῆς; canis marinus.

(Hom. Od. 12. 93. Δελφῖνες καὶ κύνες.)

36. Τινθῷ λέβητος. Alii verbum τινθῷ pro substantivo nomine habent, alii pro adjectivo. Illi reddunt verbum τινθός per vaporem, ex fervente lebete surgentem (Schol. vero per κύτος καὶ κώρημα); Hi vertunt: calidó lebetis campo, τῷ τινθῷ ad verbum sequentis versus πέδῳ relato.

Ordo verborum est confusus. Ita rem construere et explicare in animo est: δαιτρός φλοιδούμενος λέβητος πέδῳ, τινθῷ ἐπ' ἀφλόγοις ἐσχάραις, ἐστάλαξε τὰς τῆς καθεῖται σμήριγγας, capillos decoxit dissector adustus lebetis solo, fervente in foco illo ignis experite, h.e. in ventre ceti calidissimo. Quod si cum Scholiaste τινθῷ pro nomine substantivo habes, verte: Hercules tumescens (adu-

58. Men barnamördarn, som förhärjade mitt land,
 Var än vid lif, och fiskens lefver sönderskar,
 Ehuru svedd; ty hufvudhåret brändes upp
 I denna gryta, sjudande i eldlös härd.
 Sin andra moder sköt han ju med våldsam pil
 40. I bröstet, aldrig såradt förr; med Brottarn Zeus,
 Sin egen fader, tog han listag, kämpande

stus) vapore lebetis illius (ventris) decoxit capillos in foco illo, sine igne fervente.

37. οὐδείς (κόττα, οὐδη) οὐδία, caput papaveris, caput hominis. Hom. Il. 14. 499.

38. ὁ τεκνοραστῆς infantida (al. hoc verbum pro nom. adj. habentes, cum sequente λυμεών conjungunt). Quum Hercules ad inferos descendisset, ut cerberum canem abduceret, Lycus, illo tempore Thebarum rex, occasione capta, domum Herculis vexavit. Haud vero impune; Hercules enim redux Lycum cum liberis et uxore interfecit. Tum furore, a Junone immisso, captus, filios suos ex Megara, Creontis Thebani filia, ipse occidit, Lyci liberos esse ratus. Quam ob rem Lycophron illum τεκνοραστὴν dicit. Eust.

39. Αιντέρα τεκνοῦσσα, μη-

τονιά, Schol. secunda mater, noverca, Juno.

Τλῆ δ' Ἡρη, ὅτε μιν κρατερὸς παῖς ἀμφιρόνων Λεξίτερον κατὰ μαζὸν διστῆ τριγλώχιν
Βέβληκεν. Hom. Il. 5. 392.

40. αὐλός, πᾶν τὸ στενόν, πᾶν ἐπίμηκες καὶ οὐδὲ πλατύ, διὸ καὶ αὐλός καὶ δίαινος, τὸ στάδιον. Eustath.

41. Quum Hercules Iudos Olympicos institueret, præsentes ad certamen provocabat. Omnibus vero pugnam detrectantibus, fama est, Jovem ipsum, sumto palæstritæ habitu, in arenam descendisse, et, cum diu anceps suisset pugna, tandem filio se prodidisse. Hinc Ζεὺς Παλαιστῆς.

οχμάζω (ξω) teneo, detineo, retineo, κατασχεῖν, ἔλεῖν, μέσον τινὰ medium aliquem complecti et cum illo luctari. μέ-

- Κρόνον παρ' αἰπὺν ὄχθον, ἐνθα γηγενοῦς
 Ἰππων ταρακτής ἐστιν Ἱσχένον τάφος.
 Ο τὴν, θαλάττης Αὐδονίτιδος μυχοὺς
 45. Στενὸν διπιπιεύονσαν, ἀγρίαν κύνα
 Κτανὰν ὑπὲρ σπήλαιγγος ἵχθυμωμένην
 Τανδοσφάγον λεαιναν, ἦν αὖθις πατήρ
 Σάρκας καταθῶν λογνίστι δομήσατο,
 Λέπτυνιν οὐ τρέμονσαν οὐδαίαν θέάν.
 50. Ἐξηράριξεν δὲν ποτ' ἀξίφω δόλῳ
 Νέκυς, τὸν ἄδην δεξιούμενον πάλαι.

σον vero τινὰ ὁχμάζειν səpius significat, superare. (εὐθὺς ἔχω σε μέσον λαβὼν ἄφυντον Aristoph. Nub. 5. 5. Svet. har fātt liftag, undtag. νῦν γὰρ ἔχεται μέσος Equit I 1.

Pugna anceps fuit; male itaque Scholiastes h. l. ὁχμάζειν per superare reddit.

42. Κρόνον ὄχθος (Κρόνιος λόφος, Κρόνου πέτρα, πάγος Pind.). Collis, Saturno sacer, ad cuius radices stadium Olympicum fuit. Mos erat, excelsos montes Diis dicare.

43. Ἱσχένος (al. Ἱσχεος, Ἱσχαιος, Cant. Ωλενος) Natus ex Gigante, Mercurii filio. Quum Apollo oraculo edidisset, finem esse fami, qua laborabat patria, si quis pro patria se sua

sponte devoveret, Ischenus semactari jussit, postea vero ad metam stadii sepultus est.

Ἴππων ταρακτής, ταράξιππος, equos terrens. Vide Pausan. Eliac. 2.

44. Recessus maris Siculi. Τῶν δὲ Αὐδονίων οὐδὲ ἄπεις οἰκησάντων ἐπὶτῇ Σικελιᾳ θαλάττῃ, τὸ πέλαγος ὅμως καλεῖται Αὔδονιον. Strabo. I. 2.

45. ἀγρίαν κύνα (μιξοπάρθενον κύνα. infra 669) Scylla. Fabula fert, Herculem, Geryonis boves agentem, ad fretum Siculum pervenisse, Scyllamque propter boves cæsos interfecisse.

47. 48. Eustath. Comment. in. Il. 1. habet hæc verba: ὁ Αυκόφρων φησί, τὴν Σκύλλαν κανθεῖσαν δομηθῆναι, ἥτοι ἀνακτισθῆναι, ἀναζωθῆναι,